

יקירי העיר תל-אביב-יפו

תשע"ח | 2018

יקירי,

מדינת ישראל מציינת היום בחגיגות רבה 70 שנה להקמתה. לתל־אביב - העיר העברית הראשונה - יש חלק מהותי בעיצוב דמותה של מדינת היהודים והיא למעשה שימשה "אתר ניסויים" של המדינה שבדרך.

כאן הונחו היסודות המשקיים, התרבותיים והביטחוניים וכאן סורטטו קווי פניה ואופיה של המדינה העתידית. כל זאת על פי חזונו של הרצל - כפי שהופיע בספרו אלטנוילנד (שלא בכדי תורגם גם לשם "תל־אביב"): "מדינת יהודים מודרנית ומתקדמת - טכנולוגית וחברתית - שבה אנשי הצבא ואנשי הדת משרתים את המדינה, אך אינם מעורבים בניהולה. אלה גם הקווים, שעל פיהם נוסחה מגילת העצמאות, תעודת הזהות של מדינת ישראל הצעירה, שהגדירה את עצמה: מדינה יהודית ודמוקרטית, שוחרת צדק ושלו.

ב-70 השנים שעברו מאז, התרחקה מדינת ישראל לא מעט מן החזון של מגילת העצמאות, בעוד תל־אביב-יפו נשארה נאמנה לו - ולעצמה - עיר פתוחה, פלורליסטית, דמוקרטית, עיר של חשיבה רציונלית, מדע ומחקר, המנהלת דו-שיח ער ושוטף עם העולם. עיר המשמשת בית לכל מיעוט ומחבקת את כל הבאים בשעריה - אנשי כל האמונות, כל הדעות וכל הנטיות.

במציאות של שנת 2018 תל־אביב-יפו משמשת תזכורת חיה לדמותה של מדינת היהודים, כפי שדור מקימי המדינה ראה אותה בדמיונו.

כשאני מדבר על תל־אביב-יפו בתור ישות חיה, בעלת אופי וצביון - אני מדבר בעצם על אנשיה, שהם שעשו אותה וממשיכים לעשות אותה למה שהיא.

על פי מסורת, שכבר התקדשה אצלנו, מדי שנה בשנה ביום העצמאות, אנחנו מתכנסים להצדיע לנבחרת של 12 בני האדם האלה - מן המצטיינים והמיוחדים שבהם, שבמעשיהם תרמו תרומה יוצאת דופן לעיר, לקהילה ולחברה בישראל - ולשניים מקרב חבריה לשעבר של מועצת העירייה. להצדיע - ולהעניק להם את התואר "יקיר העיר".

גם השנה, היקירים החדשים הם קבוצה מגוונת של נשים וגברים - בעלי עיסוקים שונים מאוד - אנשי אקדמיה, אנשי מעשה, פעילות ופעילים חברתיים, מנצח מקהלות ולשונאית, אומן בימה ועובד עירייה, תעשיין המשמש יו"ר הנהלת תאטרון ועורך דין, הפעיל כבר יותר מ-30 שנה במוזאון תל־אביב לאמנות, אדם שהקים חברת ייצור ענפה ותורם רבות למוסדות חינוך, בריאות ותרבות, איש עסקים שהוא גם פרופסור וגיבור מלחמה, שהיה גם שר, אישה שהפכה את אהבת הקולנוע למפעל חיים ואחת שהייתה ממקימות ניידת בנק הדם. הם ילדי הארץ - אך בהם גם ילידת גטו מפולין. 8 מבין ה-14 - כלומר הרוב - הם ילידי תל־אביב, מה שמוכיח שהעיר הזאת אינה רק מקום שטוב לחיות בו אלא גם בית גידול מוצלח לאנשי איכות.

העיסוקים שונים מאוד - אך שני דברים משותפים לכולם: הראשון - פעילות נמשכת של שנים בתוך הקהילה למען הכלל. מי למען הגנת הטבע ומי למען זכויות הגמלאים, מי למען העולים ומי למען זכויות הלהט"בים. והמכנה המשותף השני - מצוינות בלתי מתפשרת בתחומי פעילותם.

יקירי, את המעשים המזכים אתכם היום בקבלת התואר "יקיר העיר תל-אביב-יפו" לא עשיתם על מנת לקבל פרס. לא אתם צריכים את הטקס הזה - אלא אנחנו, תושבי העיר. אנחנו מרגישים צורך להביע בדרך זו את הוקרתנו על הדרכים הרבות והשונות שבהן העשרתם, קידמתם וייפיתם את חיינו.

בשנה האחרונה נפרדנו מאחד מאזרחי הכבוד של העיר הזאת - המשורר חיים גורי, הילד ה-308 של תל-אביב הצעירה. למרות עשרות השנים שבהן התגורר בירושלים - שם גם בחר להיקבר - אני חושב שלא אטעה אם אומר, שתל-אביב הייתה ונשארה כל השנים המגרש הביתי הטבעי שלו.

ומסיבה זו אף ביקש בצוואתו לצרף חול מימה של תל-אביב באדמה שבה ייטמן.

לדעתי, את השורות היפות ביותר שלו על תל-אביב השמיע גורי לא בשיר אלא בעל פה בריאיון עיתונאי:

"תל-אביב אף פעם לא הייתה פרובינציאלית. תמיד הייתה מלאה בתרבות וספרות ותיאטרון ופילהרמונית ובאוהאוז. אבל היה בה משהו אקסטטי, כיוון שלתרבות העבודה בתל-אביב, שאני הייתי חלק ממנה, היה איזה נופך כמעט דתי. היא קידשה את החולין - וחילנה את המקודש. היה בה איזה יסוד בוער, משהו משיחי ולכן החדווה לבנות דברים גדולים. לחלוטם בגדול. לא להסתפק בחיים נטו, אלא להיות חלק מאיזה מהלך ענקים כזה שחייב לנצח, כי עולם חדש נברא. אז נס לא קרה לנו. פח שמן לא מצאנו. אבל בעמק הלכנו, ההרה עלינו, מעיינות האורות הגנוזים גילינו. בעצמנו, כמו ידינו, בעבודה קשה - ויהי אור".

אתן ואתם - יקירי העיר - נציגי האור הזה, הממשיך להאיר את דרכה של העיר שלנו, שבעצמה משמשת מגדלור למדינת ישראל.

שלכם,
רון חולדאי
ראש עיריית תל-אביב-יפו

ועדת יקירי תל־אביב-יפו

ראש עיריית תל־אביב-יפו	רון חולדאי
יושב־ראש ועדת יקירי תל־אביב-יפו	נתן וולוך
מ"מ ראש העירייה, חבר הוועדה	אסף זמיר
חבר הוועדה	ארנון גלעדי
חבר הוועדה	שמואל גפן
חבר הוועדה	אהרון מדואל
חברת הוועדה	שושנה צור
חבר הוועדה	גל שרעבי
חברת הוועדה	פרופ' רות בן ישראל
חבר הוועדה	יוקי לביא
חבר הוועדה	אורי לוי
חבר הוועדה	אילן שחורי

יקירי תל-אביב-יפו | תשע"ח - 2018

חיים סאמט

יורם פטרושקה

טליה פלדמן

נורית שני

ד"ר צפורה שפירא

פרופ' ישראל (איזי) בורוביץ

אביגדור קהלני

פרופ' עוזי אבן

שלמה ברזילי

אילן דר

זמירה יקותיאל

מיכאל (מיקי) ירושלמי

מנשה לב-רון

כוכבה מתתיהו

פרופ' עוזי אבן

האזרח, נגד אוניברסיטת תל-אביב, על שסירבה להעניק לו ולבן זוגו, אותן זכויות, שלהן זכאים בני הזוג של חברי סגל האוניברסיטה. מכאן ואילך עלה לתודעה הציבורית בתור לוחם למען זכויות הלהט"בים.

בשנת 2002, במהלך כהונת הכנסת החמש עשרה, הושבע לחבר כנסת מטעם סיעת מר"צ והיה חבר הכנסת הראשון, שהצהיר בגלוי על היותו הומוסקסואל. בהיותו חבר כנסת פעל בוועדה לקידום מעמד האישה ובוועדת הפנים ובוועדת איכות הסביבה.

בשנת 2004 נישא לבן זוגו, עמית קמה. הנישואים היו בקנדה, שהייתה בזמנו המדינה היחידה, שאפשרה נישואים חד-מיניים לנתינים זרים. בשנת 2006 נרשמו השניים בתור נשואים גם במרשם האוכלוסין בישראל.

בני הזוג שימשו משפחת אומנה לנער שנזרק מביתו בשל נטייתו המינית והיו לזוג הגאה הראשון, שזכה לגושפנקה משפטית על אימוץ ילד.

בשנת 2015, במלאת 40 שנים לאגודת הלהט"ב, זכה הפרופ' עוזי אבן להיכלל ברשימת 40 המשפיעים הגדולים בתולדות הקהילה.

עוזי יעקב אבן, פרופ' לכימיה, חבר כנסת לשעבר ואחת הדמויות הבולטות והמשפיעות בקהילה הגאה בישראל, נולד בחיפה בשנת 1940.

שירת בתפקיד מדען גרעין בכור הגרעיני בדימונה והשתחרר מצה"ל בדרגת סגן אלוף.

ב-1968 החל לעבוד בלשכה לקשרי מדע - גוף ביון, שהופקד על אבטחת הקריה למחקר גרעיני.

לפני כחמישים שנה עבר להתגורר בתל-אביב-יפו ומאז הוא תושב העיר.

פרופ' עוזי אבן הוא בוגר הטכניון בפיזיקה, פרופסור לכימיה מטעם אוניברסיטת תל-אביב וחבר בית הספר לכימיה באוניברסיטה.

בעשרות השנים, שבהן עסק במחקר, פרסם יותר מ-200 מאמרים בנושאי כימיה ופיזיקה, ואלה, בין השאר, הפכו אותו לאחד המדענים החשובים בעולם בחקר אלומות מולקולריות קרות. במסגרת מחקר פיתח, בשיתוף פעולה עם נחום לביא, מקור יונים, המבוסס על התפשטות על-קולית, הנחשב לטוב ולמתקדם בעולם.

בשנת 1996 זכה בתביעה שהגיש, בסיוע האגודה לזכויות

שלמה ברזילי

של הממונה על הכנסות העירייה. בכל תפקיד שמילא בעירייה, פעל במקצועיות וביושרה, מתוך הפגנת רגישות רבה לזולת ומתן אוזן קשבת לתושבים קָשִי יום של העיר.

עם פרישתו לגמלאות גויס שלמה ברזילי לעמותת הגמלאים של עיריית תל-אביב-יפו בהתנדבות וסייע לגמלאים לשמור על זכויותיהם. הוא היה שותף במאבקים למען ביטוח סיעודי ממלכתי, למען העלאת קצבות הזקנה ולעצירת השחיקה הפנסיונית. היום הוא משמש יו"ר עמותת הגמלאים של העירייה ומרכז ארגוני הגמלאים של נְלוּש הַשְּׁוִיּוֹת הגדולות.

לב חם ורחב, אמונה בדרך ואהבה אין-סופית לעיר ולתושבים - כל אלה הפכו לסימני ההיכר של שלמה ברזילי.

שלמה ברזילי עבד בעיריית תל-אביב-יפו עשרות שנים ופעל למען זכויות הגמלאים, נולד בשנת 1935 בתל-אביב-יפו.

בילדותו למד בבי"ס תחכמוני, שהיה בית הספר הדתי הראשון בתל-אביב. בשל סמיכותו של בית הספר ליפו, נאלצו התלמידים, בתקופת מלחמת העצמאות, לעבור זמנית לבית הספר לבנות תלפיות. בבוקר למדו הבנות, ואחרי הצהריים - הבנים. בהמשך למד בתיכון עירוני א' בצבא שירת בחיל הנדסה ושימש מודד של שדות תעופה ודרכים.

בתחילת שנות השישים הצטרף לעיריית תל-אביב-יפו ועבד בה 42 שנים.

בתחילת דרכו בעירייה עסק בהסבת המערכות הידניות של העירייה למערכות ממוחשבות, ועבר השתלמות בניית מערכות מחשב.

זכות כישרונו, חריצותו, צימאנו לידע ומסירותו לתושבי תל-אביב-יפו, טיפס בסולם הַדְּרָגוֹת עד התפקיד הרם

אילן דר

הספרייה וביים וגם תרגם את המחזה "הא הא" בעבור תאטרון הספרייה.

בתוך כך הוא כִּיבב בסרטים אהובים רבים. סרטו הראשון, שהוקרן בשנת 1961 היה "אף מילה למורגנשטרן". בהמשך גם הופיע בסרטים כגון "שתי דפיקות לב", "הבלש האמיץ שוורץ", "הגונב מגנב פטור", ו"בן לוקח בת" ובסדרות טלוויזיה כגון: "החיים זה לא הכול", ו-"כאן גרים בכיף".

לתהילת עולם בטלוויזיה זכה בזכות גילום תפקידו של אילן, סוכן הביטוח הקמצן, בסדרה המיתולוגית "קרובים קרובים".

אילן דר זכה בפרס חנה רובינא ובפרס עיריית תל-אביב-יפו ע"ש אברהם בן יוסף בעבור משחקו בהצגה "שירה" בתאטרון הקאמרי.

בנובמבר 2012 העניק לו איגוד אמני ישראל אות הוקרה על תרומתו לתרבות הישראלית לאורך השנים. בימים אלה הוא מְכַבב לצד יונה אליאן-קשת בהצגה "הקומה השלישית", המתרחשת בימי המחאה החברתית.

אילן ממשיך להתגורר בתל-אביב-יפו ולכבוש את לבם של חובבי התאטרון בישראל.

אילן דר, מבכירי השחקנים בישראל, נולד בשנת 1937 בתל-אביב-יפו. בילדותו התחנך בבתי הספר תחכמוני ו-הס. את צְעָדיו הראשונים בעולם המשחק עשה במגמת הדרמה של גימנסיה הרצליה, תחת השגחת המורים אברהם ניניו, שרגא פרידמן ומנחם גולן.

בתום שירותו בצבא הצטרף לתאטרון האהל ומאז הוא מְכַבב על בימותיהן של רוב בימות התאטרון בישראל.

בתפקידיו הבלתי נשכחים אפשר למנות את: קלייב בהצגה "חמש אצבעות" בתאטרון האהל, סימון ב-"מעגל הגיר הקווקזי" בתאטרון חִיפה ושישה תפקידים שונים ב-"מלאכים באמריקה", בקאמרי.

בתאטרון בית ליסין השתתף בהצגות כגון: "קידוש", "חמץ", "שבעה", ו-"סתיו ימיו". בתאטרון באר שבע השתתף בהצגה "כשאת אומרת לא". בתאטרון הבימה השתתף בהצגות "זמן אמת" ובימועודון האלמנות העליזות."

בשנת 1979 העלה בתאטרון צוותא הצגת יחיד ושמה "כמו כדור בראש", אשר הוצגה ברחבי הארץ 10 שנים, ייצגה את ישראל בפסטיבל אדינבורו, ואף זכתה בפרס הראשון בקטגוריית הצגות פרינג'.

אילן דר ביים את המחזה "הבט אחורה בזעם" בתאטרון

זמירה יקותיאלי

בשנת 1987 הקימה את הסניף בתל-אביב-יפו של החברה להגנת הטבע והכשירה מתנדבים ומדריכים. במסגרת "המרכז להכרת תל-אביב", הפועל עד היום, מוזמן הקהל הרחב לצאת למגוון סיורים מרתקים ברחבי תל-אביב-יפו.

זמירה יקותיאלי פעלה רבות למען שימור המורשת הבנויה ולמען הצמחייה בעיר. אחד המאבקים החשובים ביותר, שזמירה יקותיאלי עמדה בראשם, היה המאבק לשימור שכונת נווה צדק.

הסמטאות המטופחות של השכונה, כמו גם האתרים והשבילים הרבים ברחבי תל-אביב-יפו, חייבים את יופיים לחזונה ולפועלה.

מעטים התל-אביבים המכירים את רחובותיה, גניה וצמחייתה של עירנו, כמו זמירה יקותיאלי.

זמירה נולדה בשנת 1934 במושבה הרצליה ועברה להתגורר בתל-אביב בשנת 1948 ולמדה בגימנסיה הרצליה.

לאחר נישואיה יצאה עם משפחתה הצעירה לשליחות במדינות שונות ברחבי העולם.

בשנת 1977, עם סיום לימודיה האקדמיים, החלה לעבוד בחברה להגנת הטבע וייסדה את מערך ההדרכה והסיורים בתל-אביב-יפו. היוזמה החלוצית הזאת הייתה הבסיס לסיורי התיירות בעיר.

כמו כן היא פיתחה חומרי הדרכה וקורסים למורים ולמדריכים בנושא: "תל-אביב עירי", יוזמה שתרמה להנחלת המורשת של העיר בקרב ילדי העיר.

מיכאל (מיקי) ירושלמי

על פי הספר "אדם בן כלב" מאת יורם קניוק, בעריכתה ובבימויה של נולה ציילטון.

לאחר סגירת תאטרון נווה צדק נרתם לעזרת תאטרון אורנה פורת לילדים ונוער, שנהפך לפרויקט חייו. תחת הנהגתו הפך התאטרון לאחד המצליחים והפוריים בישראל.

נוסף על כך, מיקי ירושלמי כיהן ומכהן עד היום בתפקידים ציבוריים רבים: ממלא מקום יושב ראש קרן תל-אביב לפיתוח, יו"ר להקת המחול ענבל, יו"ר ועדת הכספים של הסינמטק, יו"ר ועדת הכספים המשכן לאמנויות הבמה בתל-אביב, יו"ר ועדת הכספים של קרן המשאלות של גילה אלמגור, שמתפלת בילדים חולי סרטן ועוד.

במרוצת השנים יזם מיקי ירושלמי עם בני משפחתו כמה וכמה מפעלי תרבות, המנציחים את זכרו של ירון ז"ל וידם עוד נטויה: מלגות לסטודנטים בבית הספר למשחק בית צבי, פרסים לתסריטאים צעירים, פסטיבל המוזיקה NEXT ע"ש ירון ז"ל, תחרות מונולוגים שנתית לשחקני תאטרון אורנה פורת, "פסטיבל ירון להצגות ילדים" בסוכות ובפורים, שנהפך למותג תרבות תל-אביבי ופרויקטים רבים אחרים, המשמחים את לב הילדים ושוחרי התרבות בתל-אביב-יפו.

התעשיין מיכאל (מיקי) ירושלמי, שהאבה לתרבות זורמת בעורקיו, נולד בתל-אביב בשנת 1947 ולמד בבית הספר הכרמל ובתיכון חדש.

בתקופת מלחמת ההתשה נפל אחיו הבכור, ירון ז"ל, בתעלת סואץ, ובני המשפחה החליטו להנציח את זכרו בדרך החיים ולא בדרך השכול.

בשנת 1969 נסע לבריטניה, למד ניהול טקסטיל באוניברסיטת לידס, עבר ללונדון ועבד במחלקת הטקסטיל של "מרקס אנד ספנסר".

לאחר שאביו קרא לו להצטרף למפעל המשפחתי לייצור לבד וציוד צבאי, החליט להיענות לאתגר ולשוב ארצה.

מיקי ירושלמי החל לעבוד בתור מנהל ייצור במפעל, ומ-1990 הוא משמש מנכ"ל החברה.

במקביל לעבודתו, בתור מנהל מפעל טקסטיל, החל לפעול בתחום התרבות בתל-אביב-יפו.

סייע בהקמת תאטרון נווה צדק, שניהל אותו בתחילת הדרך, עודד קוטלר. הגדולים שבמחזאי ישראל פעלו בתאטרון וההצגות הנועזות שהוצגו בו הועלו באולם "ירון ירושלמי", שנקרא ע"ש אחיו האהוב ז"ל. הצגת הבכורה של התאטרון הייתה "מסיבת פורים של אדם בן כלב",

מנשה לב-רון

נחל הצלחה גדולה ומיטב זמרי ישראל הופיעו בו. בשנת 1980 הצטרף בתור מנצח לתזמורת משטרת ישראל. הוא ניצח על התזמורת 28 שנים ופרש בדרגת ניצב משנה.

בתחילת שנות ה-2000 ליוותה המקהלה של מנשה לב-רון את החזן הדגול משה שטרן בתפילות הימים הנוראים ברחבי העולם.

לב-רון מנצח על מקהלות רבות ברחבי הארץ ובהן מקהלת בית הכנסת הגדול של תל-אביב-יפו, מקהלת השקמים ומקהלת זמר חי. את השראתו המוזיקלית הוא ממשיך לקבל מרחובותיה ומאנשיה של העיר שבה הוא חי כל חייו.

לפני 35 שנים הופיע מנשה לב-רון בטקס הכתרת יקירי תל-אביב-יפו וחלם, שיום אחד הוא יזכה בכבוד בעצמו והנה החלום מתגשם.

המנצח ומנהל המוזיקה, מנשה לב-רון, נולד בתל-אביב בשנת 1946. בילדותו היה חבר במקהלת בית הכנסת ביל"ו, בהדרכתו של שלמה רביץ. כשהיה בן 12, שלמה רביץ נפצע ומנשה הוקפץ לעמדת המנצח. הוא ניצח על המקהלה עד גיוסו לצבא.

במהלך שירותו בצבא ניגן בכינור בתזמורת הגדני"ע והקים את מקהלת הרבנות הצבאית, שעליה ניצח 15 שנים.

בשנת 1969 ייסד את פסטיבל הזמר החסידי ושימש מנצח ומנהל המוזיקה של הפסטיבל שנים ארוכות. הפסטיבל

כוכבה מתתיהו

הגתה את רעיון יום האם והאישה, שנהפך למסורת לא רק בתל-אביב-יפו אלא בכל מדינת ישראל. כמו כן, היא ריכזה מתנדבים ומתנדבות, שהדריכו עולים חדשים מברית המועצות, מהונגריה, מסוריה ומתימן. ביתה היה פתוח לכל עולה 24 שעות ביממה.

כוכבה השתתפה בהטמעת תכנית האינטגרציה בבית הספר דובנוב, התנדבה במשמר האזרחי ובמבצע הקשב בדלת וגם הייתה חברה בוועד שכונת אפקה דרום.

היא שימשה נציגת משרד הביטחון בדירקטוריון של השק"ם, נציגת העירייה בהנהלת תיכון אליאנס וכיום כוכבה מתתיהו מכהנת בתור חברת מועצה בקש"ת - האגודה למען הקשיש בתל-אביב.

עשרות מכתבי התודה, הגביעים ותעודות ההוקרה, המעטרים את ביתה, משמשים עדות למפעל חייה המפואר של כוכבה.

כוכבה מתתיהו, חברת אצ"ל ופעילה חברתית, נולדה בשנת 1933 בבית החולים "עין גדי" שבתל-אביב וגדלה בפתח תקווה.

בגיל 13 הצטרפה לנוער האצ"ל והדביקה כרוזים ברחבי העיר. שימשה קריינית האצ"ל הראשונה בפתח תקווה, בתחנת השידור, שהוקמה על הגג בבית הדר בעיר. בכל מוצאי שבת ובימי שני שידרה את שידורי "הארגון הצבאי הלאומי" לצדו של לוחם האצ"ל, יאיר אסיקוביץ'.

בשנת 1951 נישאה, ומאז, יותר משישים שנים, היא מתגוררת עם משפחתה בתל-אביב-יפו.

כוכבה מתתיהו ייחדה את מרבית זמנה לפעילות למען הקהילה. בשנת 1954 הייתה שותפה להקמת סניף של ארגון "בית הגייסי - הלשכה הצעירה" בתל-אביב-יפו. במסגרת פעילותה בסניף יזמה את פרויקט "דוכב אופניים זהיר".

נוסף על כך, הייתה כוכבה מיוזמות ההקמה של ניידת בנק הדם, ואף זכתה להיות התורמת הראשונה. היא

חיים סאמט

שנות כהונתו במוזאון התאפיינו בהצבת המוזאון על מפת האמנות הישראלית והבין לאומית ובהעשרת אוספי המוזאון ביצירות אמנות חשובות ופורצות דרך.

תחת הנהגתו נבחרו למוזאון שני מנהלים ואוצרים ראשיים, שהשאירו בו את חותמם - פרופ' מרדכי עומר ז"ל וסוזאן לנדאו.

גולת הכותרת של פעילותו במוזאון היא, בלי ספק, האגף החדש ע"ש הרטה ופול עמיר, שנחנך בשנת 2010. חיים סאמט היה המנוע והלב של תהליך בניית האגף. הבניין החדש והמרשים הזה הכפיל את שטחי התצוגה של המוזאון ונהפך במהירות לאייקון תל-אביבי.

נוסף על פעילותו במוזאון, משמש חיים סאמט גם יושב ראש ועדת הביקורת של אוניברסיטת תל-אביב וחבר בוועד המנהל של תאטרון היידישפיל וכל זאת בהתנדבות מלאה ומתוך אהבה לעשייה ולתושבי תל-אביב-יפו.

חייו של המשפּטן חיים סאמט שזורים בחייה של העיר תל-אביב-יפו.

חיים סאמט נולד בשנת 1945 בתל-אביב-יפו. התחנך בבית הספר היסודי גבריאלי הכרמל, בתיכון העירוני א' ובשבט "דיִנגוף" של תנועת הצופים. בצבא שירת בתור מדריך בקורס קצינים והשתחרר בדרגת סגן. משירות המילואים בחיל השריון השתחרר בדרגת סגן אלוף.

למד משפטים באוניברסיטת תל-אביב והוסמך לעו"ד בשנת 1970. כיום הוא נמנה עם עורכי הדין המנוסים והמוערכים בישראל בתחום המשפט המסחרי. כיהן בתור דירקטור בבנק הפועלים וכיום - דירקטור בבנק לאומי.

לצד קריירה משפטית מזהירה, ייחד חיים סאמט את חייו למוזאון תל-אביב לאמנות. פעילותו במוזאון, המתפרסת על כשלושים שנים, החלה בועדת הביקורת. בהמשך מונה לראשות ועדת הכספים של המוזאון ולתפקיד ממלא מקום יו"ר מועצת המנהלים של המוזאון, תפקידים שהוא ממלא עד היום.

יורם פטרושקה

הזאת אפשרה את הקמתו של מרכז הסרטן הגדול ביותר בישראל. יורם אף תרם לפרויקט מכיסו והוא ממשיך לקדם פרויקטים נוספים של בית החולים כגון הקמת המרכז הממוגן לרפואה דחופה, ע"ש דניאל חוסידמן.

נוסף על כך, יורם פטרושקה פועל נמרצות למען הקונסרבטוריון הישראלי למוזיקה שבתל-אביב, ותורם בנדיבות כדי לקדם את המצוינות והשוויוניות בחינוך למוזיקה.

בתור מייסד והרוח החיה בהקמה של עמותת הקונסרבטוריון, בחר בקפידה את חברי הוועד וניווט ברגישות ובחכמה את צמיחתו של המוסד האהוב בתל-אביב.

לאות תודה על תרומתו הוענק לו בשנת 2015 אות "יקיר הקונסרבטוריון".

פטרושקה ממשיך לעשות ולתרום למען תושבי תל-אביב-יפו ולמען מדינת ישראל, ואת הכול הוא עושה בענווה ובצניעות המאפיינים אותו.

איש העסקים והפילנתרופ, יורם פטרושקה, מייצג באישיותו ובאורח חייו את פניה היפים של תל-אביב-יפו.

הוא נולד בשנת 1935 בתל-אביב והתגורר ברח' בוגרשוב.

במהלך שירותו בצבא השתתף בפעולת תגמול בכפר פאלאמה שבמשולש וספג כדור ברגלו. בשל הפעולה הזאת הוקמה יחידת 101.

בסוף שנות ה-50 עבד יורם פטרושקה בקונסוליה הישראלית בניו-יורק. עם שובו ארצה נכנס לעולם העסקים והצטרף ל"פטרוס הספקה טכנית", החברה שהקים אביו. בשנת 1985 הקים את חברת "פטרוס תעשיות", העוסקת בייצור מוצרי זכוכית קוורץ לשימוש תעשייתי.

יורם פטרושקה נחל הצלחה עסקית מרשימה ובתוך כך גם הפגין רגישות חברתית יוצאת דופן ותרם מכספו ומקשריו לגופים רבים.

לאורך שנים רבות תרם לפנימיית גבעת הוד, כפר נוער לילדים ממשפחות, שאינן מתפקדות, המתגוררות בתל-אביב-יפו.

בשנות ה-90 קשר את גורלו עם בית החולים בילינסון. הוא הפעיל את קשריו האישיים וגייס את ידידו, ליאון דידוף, שתרתם תרומה גדולה לבית החולים. התרומה

טליה פלדמן

כיהנה בתפקידים ציבוריים רבים: בשנת 1983 מונתה לתפקיד יושבת ראש הסתדרות המורים בתל-אביב-יפו וחברת ההנהלה של הסתדרות המורים, תפקידים שבהם כיהנה כ- 16 שנים. במסגרת תפקידה היא יזמה את ההקמה של בית משפט מדומה לתלמידי גימנסיה הרצליה. שחקנים מפורסמים, דוגמת גילת אנקורי ועורכי דין מהשורה הראשונה נרתמו לפרויקט החינוכי, שנולד בתגובה לאלימות בבתי הספר.

טליה פלדמן מנהלת את קרן הביטוח ההדדי של המורים, חברה במזכירות נעמ"ת ובמזכירות מועצת הפועלים ואף משמשת יושבת ראש בוועדת מוסדות החינוך של נעמ"ת בתל-אביב. כמו כן, היא חברה בבית הדין המשמעתי של עובדי המדינה וחברת מפלגת העבודה.

זכתה בתעודות הוקרה רבות וממשיכה לפעול למען החברה בבית המורה שבשכונת מגוריה.

אשת החינוך והעשייה הציבורית, טליה פלדמן, נולדה בעיר רחובות בשנת 1936. בהיותה נינתו של ראובן לרר, מייסד נס ציונה, גדלה בבית שכולו אהבת הארץ ונתינה. בגיל צעיר עברה עם משפחתה לתל-אביב ומאז היא תושבת העיר.

למדה חינוך, חינוך מיוחד ושפות באוניברסיטת תל-אביב, בסמינר הקיבוצים ובמכללת לוויןסקי. משנת 1957 היא עוסקת בהוראה. לימדה בבתי ספר רבים ברחבי העיר ובהם בית הספר בבלי, הכרמל ועוד.

טליה פלדמן מאמינה, כי כאשר האדם נותן, הוא מקבל בחזרה. זאת הסיבה שבמשך כל חייה טיפחה פרויקטים שונים למען הקהילה.

בשנת 1982 הקימה את המשמר לאזרחות טובה בשיתוף הריבוע הכחול. במסגרת הפרויקט התנדבו ילדי העיר במרכזים שונים ברחבי העיר, שמרו על הסדר ובתוך כך גם ספגו ערכים של חינוך לאחריות סביבתית וכלכלית.

נוסף על כך, הנחתה תכנית הדרכה להורים, יזמה חוגים ללימוד הספרות והשפה העברית ללא תשלום וסייעה לעולים חדשים למצוא פרנסה וללמוד עברית.

נורית שני

בשנת 1981 הקימה עם בעלה יחד, איזו' שני, את בתי הקולנוע "לב" שבמתחם דיזנגוף סנטר וכיהנה בתור מנכ"לית הקולנוע.

תחת שרביט ניהולה הפך "לב" לאכסניה של מיטב סרטי הקולנוע העולמיים וזכה להכרה בין-לאומית באיחוד הקולנוע האירופי.

בשנות ה-80 יזמה תכנית חינוכית, ששילבה את אהבתה לקולנוע ולחינוך "ימי קולנוע". במסגרת התכנית צפו תלמידי תיכון מכל רחבי ישראל בסרטי איכות, שמעו הרצאות ממיטב היוצרים וספגו את האהבה לקולנוע.

נורית שני תומכת בקביעות בקהילה, בעיקר בחלוקת כרטיסים לגופי צדקה שונים ובהקרנות גאלה בעבור מוסדות ציבור ועמותות.

בהוקרה על תרומתה לאמנות הקולנוע קיבלה בשנת 2009 את אות הלגיון הצרפתי מטעם שגרירות צרפת-ישראל וזכתה לצד בעלה בפרס מפעל חיים בפסטיבל הסרטים ה-29 של ירושלים.

בעידן שבו בתי הקולנוע הקטנים של פעם הפכו לקומפלקסים מסחריים ענקיים, מוסד קולנוע אחד ניצב כמגדלור של איכות - קולנוע לב.

נורית שני, המייסדת רשת בתי הקולנוע והפצת הסרטים "לב", נולדה בשנת 1938 בתל-אביב.

גדלה בבית ציוני נלהב, נכדה לצבי הירש, מראשוני תל-אביב. "הדיבוק", סרט הקולנוע הראשון שראתה בימי חייה, הוצג בקולנוע עדן והצית בה את האהבה לאמנות השביעית.

התחנכה בבית הספר היסודי בלפור והייתה במסיימי המחזור הראשון של תיכון עירוני ה'.

שירתה בתור מש"קית הסברה בחיל החינוך ולאחר שחרורה מצה"ל למדה בחוג לספרות ולתאטרון באוניברסיטת תל-אביב.

בשנות ה-70 עסקה בחינוך, בהוראת תאטרון, ספרות ומקרא בתיכון העירוני המקיף של הרצליה. נורית שני הייתה מן המורים הראשונים, ששילבו מתודיקה של דרמה ותאטרון בהוראה, יזמה את הכנסת לימודי התאטרון לבחינות הבגרות ועודדה את תלמידיה לעשות מני בתאטרון.

ד"ר צפורה שפירא

לימדה עריכה ודיבור בציבור באוניברסיטת בר-אילן והדריכה קריינים, כתבים, מורים, זמרים, שופטים, אנשי ציבור ושחקני תאטרון לדבר בלשון תקנית ובהגייה נכונה. בתוך כך היא גם נותנת הרצאות על דיבור בציבור, עורכת ספרים, פרסומות, נאומים של אישי ציבור, ראשי כְּשויות ומרצים.

בתקופת חגיגות ה-80 לתל־אביב-יפו יזמה עם ראש העירייה של אז, שלמה להט, את החלפת שמות החנויות בעיר מלועזית לעברית או לפחות, שייכתבו באותיות עבריות. כמו מקדונלד, בורגר ראנץ' ועוד.

ד"ר צפורה שפירא כתבה 7 ספרים: דיבור בציבור, הדקדוק העברי השימושי, דקדוקים א-ג, מילון בחרוזים לילדים, שיבוץ מהיר, מילון לפותרי תשבצים, מי רוצה להיות מיליארדר ואף פיתחה משחק טריוויה "פיצוחי טריוויה" לכל המשפחה. צפורה פעילה בחיי הקהילה של שכונת "בבלי" וגאה בחלקה בהנחלת האהבה לשפה העברית בקרב דורות רבים של מאזיני רדיו וקוראים.

כאשר אתם מתפעלים מן העברית המצוחצחת של קרייני החדשות שלנו, דעו, שגדולים הסיכויים, שהם עברו תחת ידיה של יועצת הלשון, ד"ר צפורה שפירא.

צפורה שפירא נולדה בגטו קרקוב, בת למרדכי וחיה וולקן, מניצולי רשימת שינדלר. לאחר ששרדה בתור תינוקת את מחנה ההשמדה פלשוב והוברחה בתרמיל גב למשפחה נוצרית בקרקוב עד סוף המלחמה, עלתה ארצה ומאז היא גרה בתל־אביב-יפו.

למדה לתואר ראשון ספרות ומקרא באוניברסיטה העברית, לשון ובלשנות שמית באוניברסיטת תל־אביב וסיימה תואר שני ודוקטורט על "העברית בתל־אביב בשנים תרס"ט-תרצ"ה לפי מודעות" באוניברסיטת בר-אילן.

האהבה לשפה העברית משמשת מוטיב מרכזי בחייה המקצועיים של צפורה שפירא.

24 שנים שימשה צפורה יועצת לשון של קול ישראל בתל־אביב-יפו, מטעם האקדמיה ללשון העברית והגישה תכנית רדיו ושמה "על קצה הלשון".

פרופ' ישראל (איזי) בורוביץ

בשנת 1993 נבחר לתפקיד חבר מועצת העיר תל-אביב-יפו וכיהן במועצה חמש שנים.

בשנת 2005, לאחר משא ומתן ממושך על הפרטת אל על, עברה השליטה בחברה מידי המדינה לידי חברת "כנפיים - אחזקות ארקיע בע"מ" הנמצאת בבעלות האחים בורוביץ.

פרופ' ישראל (איזי) בורוביץ כיהן ומכהן בתפקידים ציבוריים מגוונים: חבר בוועד המנהל של אוניברסיטת תל-אביב, חבר דירקטוריון במרכז הבין-תחומי בהרצליה, דיקן בית הספר לכלכלה וניהול במכללה האקדמית תל-אביב-יפו ויושב ראש אלו"ט, תפקיד שמילא בהתנדבות.

נוסף על כך, הוא פעל רבות לשיפור איכות החיים בתל-אביב-יפו. היה חבר מועצה בחברת אתרים וכמו כן כיהן בתור יושב ראש מועצת המנהלים של חברת נתיבי איילון. תפקיד שגם מילא בהתנדבות, מתוך אהבה רבה לעיר ולתושביה.

איש העסקים והאקדמיה פרופ' ישראל (איזי) בורוביץ, נולד בשנת 1941 בתל-אביב, למד בבית חינוך לילדי עובדים בצפון ובבית הספר החקלאי כדורי והיה חבר בתנועה המאוחדת. התגייס לנח"ל עם גרעין התנועה, סיים בהצטיינות קורס קצינים והשתחרר בדרגת רב סרן. בשנות ה-60 נסע לארצות הברית, למד באוניברסיטת קליפורניה לתואר ראשון ושני הנדסת ייצור, ועשה דוקטורט במכון הפוליטכני בניו יורק בחקר ביצועים.

בשנת 1972 הצטרף לבית הספר לניהול של אוניברסיטת תל-אביב.

בשנת 1980 רכש אחיו התאום, דדי, את חברת ארקיע. איזי הצטרף לחברה, שימש מנהל המחשוב ולאחר כמה שנים מונה לתפקיד המנכ"ל. על ניהולו זכה בפרס הוקרה של פורום חברות התעופה האירופיות.

בשנות ה-80 החל לכהן בתור פרופסור לניהול ומערכות מידע באוניברסיטת תל-אביב, תפקיד שמילא שנים רבות.

אביגדור קהלני

ב-1992 נבחר לחבר כנסת מטעם מפלגת העבודה בכנסת ה-13 וכיהן בוועדת החוץ והביטחון ובוועדת החינוך.

שנה לאחר מכן, התמודד מטעם מפלגת העבודה על ראשות עיריית תל-אביב ושימש סגנו של ראש העירייה, רוני מילוא, והיה ראש מנהל החינוך בעירייה שלוש שנים.

ב-1995 הקים את תנועת הדרך השלישית ועמד בראשה בבחירות לכנסת ה-14. הרשימה זכתה ב-4 מנדטים ובמשלתו הראשונה של בנימין נתניהו כיהן קהלני בתפקיד שר לביטחון הפנים.

אביגדור קהלני הוא בוגר המכללה הבין-זרועית לפיקוד ומטה, בוגר המכללה לביטחון לאומי ובוגר הקורס לפיקוד ומטה בארצות הברית. בעל תואר ראשון בהיסטוריה כללית באוניברסיטת תל-אביב ותואר שני במדעי המדינה באוניברסיטת חיפה.

כתב 5 ספרים, כיהן ומכהן בתפקידים ציבוריים רבים כגון יו"ר האגודה למען החייל. אולם פרויקט חייו האמתי הוא בתחום החינוך.

קהלני פועל רבות כדי לעודד בני נוער לשירות קרבי של ממש. הוא יזם את סיורי "יום בערבות לוחמים", שבהם עשרות אלפי בני נוער מסיירים באתרי קרבות, ומרצה לפני בני נוער מכל רחבי ישראל.

אביגדור קהלני חי עם משפחתו בתל-אביב-יפו, תרם רבות לתחום החינוך בעיר ומשמש דמות מופת לכל אחד ואחת מאתנו.

קצרה היריעה מלספר על כל פועלו של גיבור ישראל, אביגדור קהלני.

תא"ל במיל' אביגדור קהלני נולד בשנת 1944 בנס ציונה. למד מכניקה עדינה ב"אורט" יפו ולאחר לימודיו התגייס לחיל, שמאז הוא מזוהה אתו - חיל השריון.

בשנת 1964 יצא עם משלחת חיל השריון לגרמניה לקלוט את טנקי הפאטון הראשונים של צה"ל.

במלחמת ששת הימים פיקד על הפלוגה של טנקי הפאטון ונפצע קשה בקרב במבואות אל עריש שבצפון סיני. על לחימתו בקרב הוענק לו צל"ש, שמאוחר יותר הומר לעיטור המופת.

במלחמת יום הכיפורים פיקד על גדוד 77 והוביל טנקים מיחידות שונות לקרבות בלימה נגד הטנקים הסוריים, שהיו בעדיפות מספרית. הוא הסתער בראש הכוח בהיותו מחוץ לצריח, ואף השמיד לבדו שלושה טנקים סוריים, שהיו במרחק כמה מטרים מן הטנק שלו. על חלקו בקרבות המכריעים האלה הוענק לו עיטור הגבורה. במלחמה הנוראית הזאת שכל את אחיו, עמנואל, שזכה לעיטור המופת, ואת גיסו, אילן שמעיה.

עם סיומה של הקריירה הצבאית המפוארת פנה קהלני לעשייה הציבורית. הוא שימש יושב ראש רשת בתי הספר עמל, כיהן בתור יושב ראש קרן ידידי לבי ויושב ראש ועדת ההנצחה לחיל השריון. כמו כן, מונה על ידי ראש הממשלה יצחק שמיר לתאם את הפעילות הגלויה במאמצים להעלאת יהודי תימן.

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתריאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול לוי, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף (מיל) מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעדי, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופ' ארוין רבאו, שושנה רסקין

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סירה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטיין, יוסף זריצקי, טוב חבוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קזנצ'י, לוי קיפניס, רפאל קלצ'קין, חיים רזילי, ציונה תגר

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמו, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאל, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודז'ץ, בנימין אפרתי, אברהם ברוידס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ, מרסל ינקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופ' ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב ו' שליצר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי (מקס) קנת, משה רוזנברג, חיקל דמות

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישנסקי, אליעזר סרוקה, גיורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי (רוזנצוויג), אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חורגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקר), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ספיר דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ה-1985

מיה ארבתובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצייק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דננברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולרין, דוד יוטן, יהודה (זיק) יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרו, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי רנר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מודסטה ברנקה, רוני צבגרמן-מונש, סטפן רציינסקי

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאב ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גיניה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חגואל, אורי טפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזלר, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידביגה שיינבאום

תשנ"א-1991

יריב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אל"מ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי ציציק, יחיאל קדישאי, רו"ח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיר

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לוניה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגצ'וב, הדסה קלצ'קין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (גדי) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוי, ישראל ליבאי, קלרה מעיין, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורבין, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשרוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, גילי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אה סורביץ, שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ, דוד רימן, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברוש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ'נס, צבי נתנזון, אברהם סגל, הרב יוסף צובירי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ידקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ, פרופ' יעקב רותם

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוף, אליעזר ויצמן, פנינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-גזירג' חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופ' חיים הלל פריד, אליעזר קלונוסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"ד-2004

פרופ' צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוף, פרופ' ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופ' צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופ' מכס שטרייפלד, שרה שטרן, דוד שיף, אידנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבתאי טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ.ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצור, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, חסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ב-2002

מרים (מדי) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנר, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פי, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ', שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמלין, מרים זהר גלבלום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפיידר

תשס"ג-2003

יהודה בילו, יצחק בן-בשט, פרופ' יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי (מוטי) הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כבוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לויתן, אליעזר צור, פרופ' ברכה רמות

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע ('שייע') גלזר, עוזיאלה (בוכמן) היימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברוננו לנדסברג, שלמה מדמון, פרופ' אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיר

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוריאל, מאיר זהבי, אהובה טלמור, אורי לוי, שלמה נקדימון, יורם קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשס"ט-2009

נוזה אבולעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שץ, פרופ' רות בן-ישראל, פנחס ברויאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עו"ד מרדכי וירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופ' נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיד, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"א-2011

תמר אבידר, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופ' אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופ' שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עו"ד רות סלפטר

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראל, לאה כהן-מוצרי, פרופי ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופי אדר' דן איתן, יעקב (יענקליה) בודו, אהרון בוצר, פרופי רבקה ברקאי גולן, אלי יהב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, די"ר מאיר ששון

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדר' סימנה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקר, שרה ז"ק, די"ר משה טיומקין, יששכר כהן, די"ר אריה לבנון, מאיר מזוס, עו"ד שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"ה-2015

עו"ד חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימן, נחמה בסוק, פרופי אביבה דורון, נורית הירש, עו"ד טליה לבני, רות סירקיס, מדלן סחליה-עזאר, רינה קודן, פרופי רנה שפירא

תשע"ו-2016

אורי אבנרי, אורי אפק, נגה בכר, השופטת בדימוס הדסה בן עתו, אילנה גור, פרופי יוסף גורני, מאירה דרורי, פרופי מינה וסטמן, חיים טופול, די"ר ברוך לוי, חיה שמיר, הרצל שלם, אברהם פורז, יאיר רוטלוי

תשע"ז-2017

פנחס (פיני) בן שחר, סועאד גיזבראן, ישראל גוריון, יהודית הירשברג, צביה טוויק ביבי, יוסף לוי (דקלון), אנט סלון, אורי עופר, תהילה עופר, פרגי פרי, פרופי שולמית קרייטלר, מרק רוסנובסקי, מאיר ברימן, ברוך גולדפינגר

